

Van Erik Bindervoet verschenen bij De Harmonie

Tijdelijk zelfportret met hoofd en plaatsbepaling, oranje
De saaiste jongen ter wereld
De schilder en zijn model
Aap
Voor altijd voor het eerst
Het spook van de vrijheid
De mond van de waarheid
Het vuil van de schoonheid
De Iedereen/Elckerlijc

Met Robbert-Jan Henkes:

Wijdlopije, brede en waarachtige beschrijving van de
ongelukkige reizen van het schip De Visstick en haar
gezagvoerder Kapitein Iglo (in samenwerking met Frans
Bakker, René Windig en Eddie de Jong)
Waar wij voor zijn en tegen
W. Shakespeare – Hamlet (in samenwerking met Aart Clerkx)
Bloemsdag
De intocht van Christus in Amsterdam (in samenwerking met
Aart Clerkx)
Karl Kraus – De laatste dagen der mensheid (in samenwerking
met Aart Clerkx)
W. Shakespeare – Mackbeth (in samenwerking met Aart
Clerkx)
W. Shakespeare – Koning Lear (in samenwerking met Aart
Clerkx)
De Mannen van Minsk

In voorbereiding:

De droom van erotiek verbindt
Museum Spaelbergh (met R.J. Henkes)

ERIK BINDERVOET

DE DROOM VAN EB INKT DIERVOER

De Harmonie Amsterdam

*... I, being poor, have only my dreams;
I have spread my dreams under your feet;
Tread softly because you tread on my dreams.*

William Butler Yeats

Turning reality into dreams is now in your hands!
(reclameslogan)

*Weet je, ons leven
is een geschenk van de poëzie,
zei je vannacht tegen me,
in een droom.
Wat bedoelde je daar precies mee?
En mag ik het gebruiken als motto?*

Speerpunt

K. Schippers wordt de nieuwe burgemeester
van Nieuwegein.

Het eerste wat hij invoert
is een poëzieloze zondag
zodat de kinderen weer kunnen rolschaatsen
op de snelwegen van de taal.

Theorema

Luister, kindertjes,
want de dichter komt.
Hij komt jullie aaien en strelen en minnekozen
en liefkozen en geruststellen en troosten
en lekker verwennen, met al zijn zinnen!
Hij komt nu, hij is het nu
en hij gaat nooit meer weg
om terug te komen!
Hij houdt open huis,
hij gooit de serredeuren open,
kom er maar in,
in je warme witte winterjas
of in je koele zwarte bikini.
Op uitklapbare kampeertafels in de tuin
staan karaffen met het zuiverste water,
zelf gemaakt,
met daarin smaakvolle schijfjes komkommer.
Er is Surinaams schaafijs,
er staan etagères
met een ruime keuze aan koekjes
zoals frou frous en café noirs
en mergpijpjes gevuld met slagroom.
O, o, o!
Het kan niet op!
Hij is de ansichtkaart
van verre, exotische plekken en ballingsoorden,
maar ook van het bejaardentehuis om de hoek,
waar de onsterfelijken wonen en zijn blijven werken,
van het kerkje met de nestkasten voor gierzwaluwen,
van het treinstation waar vlaggenmasten klapperen

in weer & wind, in makreelvormige cyclonen
en onder een strakblauwe hemel.
Hij is de streling voor jullie oog & oor,
voor nu en nog ereis.
Hij is versmelting en bevroezing,
probaat bij kwieke verveling en kleffe verachting
als die voorbijrazen in vliegende stormen.
Ja, hij versmelt ons met ons leven
dat hier is, en nu,
en nog niet elders en straks.
Hij is de beredeneerde klap van de donder,
plotseling en altijd:
een gekoesterd apparaat
met fatale gevolgen, de ontsteltenis,
de uitputting overdwers
waaraan wij hebben toegegeven,
waaraan wij ons, met z'n allen,
hebben overgegeven, met huid & haar.
O, o, o! Zorgeloos genieten,
doen waar je zin in hebt,
doen wat je kan
en gezond weer op!
Met lego bouwen aan je ego,
of dat van een ander,
voor deze gelegenheid in genegenheid
tot in de eeuwigheid...
Het zal niet vergeten worden
als hij onderweg is
en wij zijn koffers tillen,
loodzware koffers, avondvullend, podiumvullend,
hele straten vol koffers,
hele boulevards vol bagage,
god mag weten wat erin zit.
Bijbels waar het boek Genesis uit gescheurd is?
Aan stukken gezaagde lichamen

waarvan de houdbaarheidsdatum was verstreken?
Huishoudboekjes? Oude geschiedenissen?
Weg ermee! Dumpen die hap!
De tijd is een vuilnisbelt
en deze tijd, die tijd van ons, is het helemaal,
al wordt er gerecycled bij het leven.
Hij zal niet nog een keer de pleiterik maken
of nog een keer uit de lucht komen vallen,
nog een keer de kwaai vrouwen emanciperen
of de domme mannen verlichten,
integendeel, hij zal hun geflikflooi en gemodder
aanmoedigen, want ze doen het voor hem.
O, o, o! Al dat gehijg, al dat gezocht,
al dat gekreun en geknars, al die koppen,
al dat achter elkaar aan zitten,
al die rondjes om de Elandsgracht
om een blik op te vangen: het tempo waarin
vorm wordt omgezet in daad
en leegte in volume.
O, o, o! Dat welig tierende gewemel
van de verbeelding die voortdurend op hol,
op tilt slaat in een grenzeloze kilte!
Kijk hem zitten in zijn lichte linnen pak
in een strandstoel, de benen wijd, volkomen
ontspannen lezend in een boekie,
het boek van de natuur.
Ze kust zijn handen, rent de keuken in
om zich te vergassen,
maar hij belet haar.
Zo makkelijk kom je niet van hem af.
Hij wordt naakt, zij is het al,
zojuist door haar kleren gebaard,
door hem bevrijd, met bruuwt geweld losgemaakt
van de gasslang van de genade.
Die blik, die blik! De schijnwerpers

in zijn kattenogen verlost haar
ogenblikkelijk van alle onderdanigheid
en schuldgevoel.

Ze beet op haar onderlip,
wendde *haar* blik af,
maar niet de zijne,
die bleef haar beschijnen
en scheen te zeggen:

Read or die!

De wind waait voort op de asberg,
zoals elke dag van vandaag.

Boy meets girl.

Jongen gaat schilderen,
meisje wordt katatonisch.

Er komen belletjes uit hun mond
alsof ze onder water zitten –
de laatste stuip trekkingen van verdriet
voordat zijn muziek losbarst,
dreunend en meeslepend.

De postbode danst.

De meute danst.

Hij danst ook.

Verdriet is afgeschaft.

Straf is afgeschaft.

Pijn is afgeschaft.

Zijn danspassen overschrijden flatgebouwen,
banktorens, wolkenkrabbers, schoorsteenpijpen,
doen de aarde harder beven
dan de grote volksverhuizingen
of de inval van de Duitsers.

O, o, o! Ik ben hem,

jij bent hem,

wij zijn hem!

Fuck de verdwenen liefdadigheid!

Doe niet lief! Wees lief!

O, zon!

O, maan!

O, wereld!

Hoor het getinkel van de belletjes uit hun mond
als zij ontploffen om nieuwe, volmaakte tranen
te vormen om nieuw, volmaakt verdriet!

Op dit kinderfeestje
midden in de winternacht
had hij een goed woordje voor ons allemaal.

Hij gaf ons allemaal een zoen,
van smeltende poolkap
tot besneeuwde woestijn,
van besloten tuinfeest
tot *rave partie* aan het strand,
van het eerste gezicht
tot het eind van ons Latijn.

Laten we iets terugdoen,
een kleinigheidje,
laten we hem aanroepen met de sloopstoeter,
laten we hem zien en weerzien,
hem en zijn blik, zijn gehijg, zijn naaktheid
en zijn dag van vandaag.